

Poštnina plačana v gotovini.

Posam. številka 50 par.

izhaja mesečno.

LUC

LETO II.

JUNIJ 1937

ŠTEV. 10

NAVODILO

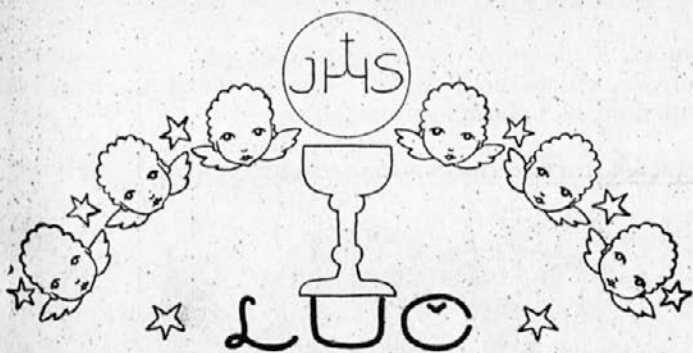
za izpolnjevanje »Jezusovih dni«.*

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko „ž“, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* *Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.*

LETO II.

JUNIJ 1957

Štev. 10

Najboljše srce.

V več mehikanskih dečkov so pripeljali pred sodnika. Z enim izmed njih je imel stražnik prav posebno sočutje. Da bi mu otel življenje, mu je naročil naj odide. Trdno je bil prepričan, da se fantič ne bo več vrnil. Pa se je bridko zmotil. Deček je bil čez par minut zopet pri stražniku. »Kaj bi rad?« mu pravi stražnik ves nejevoljen. Deček mu odvrne veselo: »Moji tovariši trpe za Kristusa, umrli bodo zanj in prišli bodo v nebesa. Tudi jaz bi šel rad z njimi.«

Če je kdo pripravljen za svojega bližnjega umreti, mora tega pač zelo ljubiti. Milijoni so že za Jezusa umrli, ker so ga radi imeli. Če sploh kdo zasluži, da zanj umrjemo, je to gotovo Jezus. Prišel je iz nebes na zemljo in je živel v pomanjkanju. Ko je dorastel, je hodil po svetu in delil dobrote. Slednjič je umrl na križu. Vse to pa iz ljubezni do nas.

Zares, njegovo Srce je najboljše! Oče, mati, dedek, babica, katehet... vsi imajo dobro srce, toda Jezus ima najboljše. V tabernaklju prebiva to Srce in je živo. Ljudje pa delajo mnogokrat tako, kot bi bilo v tabernaklju vse mrtvo. Nočejo k Jezusu, ali če pridejo, ne vedo, kaj bi ž njim govorili.

Ubogi Jezus! Tako sam si v tabernaklju! Povej vendar otrokom, da bodo vsaj ti imeli goreče srce zate, ki imaš najbolj goreče Srce zanje. Zlasti mesec

junij, ki je posvečen tvojemu božjemu Srcu, povabi
otroke, da te bodo prišli pogosto tolažit k obhajilni
mizi in te pobožno prejekali.

Juhe! Šole je konec!

Sveti Pelagij.

(Njegov god 26. junija.)

V desetem stoletju je padla Španija v roke divjim Mavrom. Njih kralj Abderaman je izbral nekaj krščanskih dečkov, da bi jih na svojem dvoru vzgojil v saracenskih navadah. Med temi fantiči je bil tudi desetletni deček Pelagij iz plemenite rodbine in je bil izmed vseh najbolje vzgojen. Črni kodri so okrožali visoko čelo, temne oči so zrle neustrašeno v svet, krepko zarezane ustnice so govorile o odločni volji. Neverni učitelji so Pelagija ta-

koj vzljubili, ker je bil zelo ubogljiv in vedno dobre volje. Tudi kralju so ga pohvalili.

Abderaman je zaukazal, naj privedejo Pelagija predenj. Radoveden je bil, če je hvala učiteljev resnična. Dečka so oblekli v dragocena svilnata oblačila in lase so mu poškopili z dehtečo rožno vodo. Ko je kralj zagledal prekrasnega mladega Španca, je ves presenečen ostrmel. Še bolj pa se je navdušil zanj, ko je opazoval njegovo plemenito ponašanje in poslušal njegove jasne odgovore. Privil ga je k sebi, ga božal po lasih in obrazu in mu šepetal: »Ti boš postal moj največji plemenitaš. Sam Alah te bo blagoslovil po meni.«

Hrabri deček pa mu odvrne: »Pomni, kralj, da sem kristjan. Kar mi obetaš, ni nič drugega, kot ničumnost.«

Kralj se je zasmel na glas, ko je slišal modri odgovor in opazil dečkove resne poteze na obrazu.

»Le tiho, le tiho, krasni prijateljček, prav kmalu boš postal goreč mohamedanec,« je poudaril Abderaman in se sklonil, da bi Pelagija poljubil. Ko pa je začutil nedolžni deček po vinu dehtečo sapo razuzdane kralja, se je s studom okrenil in skočil proti izhodu. Eden izmed služabnikov ga je pograbil za obleko, toda Pelagij ga je pahnil od sebe in zbežal.

Razjarjeni kralj je dal plemenitega dečka grozotno pretepsti in ga na vse mogoče načine mučiti, da bi se odpovedal krščanstvu in se oklenil mohamedanstva.

Pelagij pa je ostal stanovit in do konca, dokler ni odplavala njegova duša, ovenčana s palmó, po plačilo nebeške krone.

Ali je res tega treba?

Te besede si je Klarica dobro zapomnila iz pridige, ki jo je misijonar imel za otroke. Duhovni gospod z dolgo brado je takrat vzbudil veliko pozornost številnih mladih poslušalcev, saj jim je znal zelo lepo govoriti o malih zamorčkih v Afriki, kjer je dolgo let misijonaril.

Klarici so polzele solze po ličecih, ko je slišala o črnčkih, za katere se poganski starši tako malo menijo, ali pa jih celo izpostavijo, da bi žalostno pomrli, če se jih ne bi usmilili misijonarji.

Vzgoja tako številnih nesrečnih najdenčkov pa mnogo stane, a misijonarjem primanjkuje denarja — jim je pripovedoval misijonar. »Če bi vi, moji mali prijatelji,« je dejal, »vedno, kadar vam dajo starši kaj denarja za sladkorčke in druge dobre stvari, nekaj dinarčkov položili na stran, bi po enoletnem zbiranju dobili lepo vsotico, ki bi jo izročili katehetu za poganške otroke. O to bi bilo veselje, če bi si takrat mogli reči: Tudi jaz sem pripomogel, da bo krščen en črni bratec ali sestrice in ju bo Bog sprejel za svoja otroka.«

Nato jim je pripovedoval ljubko zgodbico o deklici, ki je sama prihranila toliko denarja, da je odkupila dva pogančka. Kako je to mogla? Deklica si je zapomnila kratek čarobni rek, ki je vedno učin-

koval, kadar je dobila kaj drobiža. Tako se je ta stavek glasil: »Ali je res tega treba?« Ko je hotela iti v slaščičarno, da bi za denar, ki ji ga je dal oče, mati, ali kdo drugi, kupila sladkorčke, se je vedno spomnila na ta rek: »Ali je res tega treba?« — »Ne, tega ni treba«, ji je prišepetaval na uho angel varuh — in denar je romal v nabiralnik.

Tako je govoril misijonar. Klarica je šla zamišljena domov. Kar naprej je slišala v ušesih besede: »Ali je res tega treba?« — »Koliko dinarčkov je že šlo! Kar je mogla tista deklica, to morem in moram tudi jaz storiti,« je naposled sklenila. Takoj je poiskala lepo skrinjico, ki ji jo je podaril stric za god. »To skrinjico moram napolniti«, je rekla mami, »z denarjem za ljube in revne pogančke.«

»No, sem res radovedna,« se je smejala mama, »če bo res kdaj polna. Saj vendar poznam svojo Klaro, ki tako ljubi sladkorčke in pisane trakove.«

»O ljuba mamica, boš videla, da bo šlo. Prosim, prosim, za začetek kar ti vrzi nekaj noter!« Presrečna je bila Klarica, ko je videla, da je mama spustila v skrinjico celih deset dinarjev.

Kakor prej, je Klarica tudi sedaj dobivala vsak teden nekaj dinarjev v dar. Denar pa ni več izginjal v slaščičarjevo miznico, ampak je našel novo pot: pokrovček skrinjice se je odprl in Klarica je položila okrogle dinarčke na varno, dasi ji to ni bilo vselej lahko. Kolikokrat je željno stala pred slaščičarno, in dobre stvari so jo tako zapeljivo vabile, naj vstopi. Krčevito je držala v roki denar in gotovo že desetkrat preračunala, če bo zadosti — pa se je nenadoma še o pravem času spomnila čarobnega stavka. »Ali je res tega treba?« »Ne, ne smem tega, saj imam doma dovolj dobrot.« Nato je stekla domov in takoj položila rešene dinarje k že prihranjeni vsoti.

Zabojček se je napolnil hitreje, kakor je Klarica mislila, in prišel je dan, ko je začela šteti svoje dinarje — žrtve in zmage. Nepopisno je bilo njeno veselje, ko je videla, da more s tem denarjem odkupiti črnega pogančka v Afriki in da bo celo nekaj ostalo za odkup drugega. Prosila je mamo, naj vzame dinarje, njej pa naj da mesto njih »debelega« denarja, da ga

bo nesla v šolo katehetu za društvo »Jezusovih otrok«. Na njeno željo bodo pogančka krstili na ime Marija.

Klarica varčuje sedaj kar naprej; kmalu bo zopet prihranjenega toliko denarja, da bo lahko odkupila še enega otroka. Ta bo pa bratec in Jožko mu bo ime.

Naša nova hišica.

10.

Tinca je že sedela oblečena na postelji — — —

Prišle so počitnice. Jamškovi so bili čez dan na vrtu in ga pridno obdelovali. Radovednih obiskovalcev je bilo še vedno vse polno in vsi so strmeli nad prelepim cvetočim vrtom, ki se je spremenil v pravi pravcati raj.

»Bog nam blagoslavlja naše delo,« je govoril oče Jamšek. »Marijo smo prosili dolgo, dolgo — pa nas je kot naša dobra Mati uslišala. Živeli smo v temnem vlažnem podzemeljskem stanovanju, zdaj smo si pa zgradili svoj lasten sončen in zračen domek s prelepim vrtičem. Seveda letos ni še obdelano po načrtih, a videli boste prihodnjo pomlad. Tukaj za hišico bom zasadil lep park, na tej strani pred vhodom bodo same rožne gredice...«

Obiskovalci so hvalili Jamškovo odločno voljo, njegov bistri razum, njegovo izredno pridnost, pa tudi njegovo otroško zaupanje v božjo pomoč.

»Očka, kdaj bomo šli na Brezje, da se Mariji zahvalimo za njeno veliko pomoč?« je neštetokrat izpraševala Tinca.

»Počakaj vendar,« ji je odgovarjal očka. »Ko bom dobil dva prosta dneva, pa bomo šli. Saj veš, da ne morem zanemarjati svoje službe.«

Prišel je dolgo zaželjeni dan. Jakec se je zbudil na vse zgodaj. Tiho se je oblekel in umil, opravil svojo jutranjo molitvico, nato je pa prisluškoval. V hišici je bilo še vse tiho. »Aha,« si je mislil, »zdaj je pa ugoden čas, da vrnem Tinci, ker me s tisto veverico še vedno draži.«

Tiho se je splazil iz svoje sobice in se vzel na Tinčino okno — toda njegova nakana se ni uresničila. Tinca je že sedela oblečena na postelji in si vleka nogavico na nogo. Veselo se je bratcu zasmejala, ga potegnila parkrat za nos in za ušesa, potem mu pa pomagala, da je zlezel k njej v sobo.

Nato sta šla oba klicat starše.

Na Brezjah pa so vsi štirje poklekli pred čudodelno podobo Marije Pomagaj in jo iz dna duše zahvalili za veliko pomoč, ki jim jo je naklonila, da imajo zdaj lepo novo hišico.

Joža Vovk:

Večerna pesem.

*Vsak večer tako mehko zvoní,
ko vse umíri se in se zmračí.
Zvonjenje s hriba se čez vas razlije,
med tihimi domovi se spočije.*

*Potihnilo je vse in sveti, topli mir
zavladal čez in čez je v dalj in šir.
Kako sladkó nam zdaj je spati
pod Tvojim plaščem, o Marija-Mati.*

Vesela mladost.

Povest.

Betka pa jim reče: »Punčke moje, gotovo veste, da velike dogodke proslavljamo z razsvetljava ali baklado. Jo pa še me nocoj priredimo Zofki na čast!«

Milka: »Rade, a kje dobimo lampijone?«

Betka: »Kaj zato! Naredimo jih!«

Lenčka: »Iz česa? In kako?«

Betka: »Iz orehovich ali lešnikovih lupin pa voska in loja.«

Metka: »Živela Betka! Takoj jo potuhaš!«

In Metka se vrže na Betko, za njo še ostale, tako da se je Betka vsa zasopla komaj otresla vseh dokazov hvaležnosti. Hotela je že uiti, pa so se malčice obesile nanjo, in šele počasi se jim je izmuznila. Zaklenila se je v svojo sobo, tako da niso mogle do nje.

Metka: »Betka! Betka! Odpri nam, lepo te prosim!«

Milka: »Betka, ljuba moja Betka, saj te bomo poljubile samo sto petdesetkrat.«

Lenčka: »Betka, no, srček naš, Betka, odpri nam! Nekaj ti moramo povedati.«

Zofka: »Betka, slišiš, Betka! Samo enkrat se bomo še zavrtele, potem pa viža vaja ven!«

Betka: »Že prav, že prav; kar razbijte si nosove ob mojih vratih, jaz pa tačas razbijem nekaj drugega.«

In res, deklice so slišale nekakšno nenavadno suho pokljanje, ki je kar naprej rekalo: krak, krak, krak.

»Le kaj počenja notri v sobi?« je potihem rekla Zofka. »Sliši se, kakor da bi pekla kostanj, ki prijetno poklja.«

Metka: »Čakaj, pogledam skozi ključavnico... Nič ne vidim. Stoji in nam kaže hrbet in nekaj pridno dela, pa ne morem spoznati, kaj.«

Milka: »Jo že imam! Pojdimo prav tiho ven, stecimo okoli hiše in poglejmo skozi njeno okno, saj ni visoko. Ker na to nič ne misli, nam ne bo mogla pravočasno skriti.«

Zofka: »Pametna misel! Samo nobenega ropota! Stopajmo po prstih in nobene besede!«

In že so se potihem umaknile, po prstih odšle ven in okoli hiše in prišle pod Betkino okno. Čeprav pa je bilo v pritličju, je za male deklice bilo vendarle previsoko. Oprijele so se torej police, se na Milkino znamenje vse naenkrat pognale na zidek ob steni in že so se štiri glavice pokazale pri šipah. Betka je kriknila in brž vrgla predpasnik na mizo, kjer je delala; a bilo je prepozno: deklice so že videle.

»Oreh! Orehi!« so zakričale vse obenem. »Betka tare orehe za nocojšnjo razsvetljava.«

»No prav. Ker ste me že zasačile, mi pa pridite pomagat, da pripravimo svečke!«

Deklice so poskakale z zidka na tla, stekle nazaj, pa to pot ne po prstih, in planile k Betki v sobo, ki ni bila več zaklenjena. Imela je pripravljenih že kakih sto orehovitih lupin, da jih potem napolni z voskom ali pa lojem. Zdaj so še deklice vzele vsaka svoj nož in se s tolikšno vnemo lotile dela, da so prej ko v eni uri pripravile dve sto lučk.

»Dosti bo,« reče Betka. »Zdaj pa poiščimo lonec loja, škatlo stenjev, kozico z livčkom in pečico na oglje.«

Stekle so z Betko v kuhinjo in shrambo ter poiskale vse potrebščine. Ko so se vrnile, je Milka z žlico zajemala loj in ga devala v kozico; Lenčka je nalagala v pečico oglje; Betka je zakurila in razpihovala ogenj; Zofka in Metka pa sta na mizi pripravili orehove lupine. Ko se je loj stopil, ga je Betka nalivala v lupine, deklice so pa pri vsaki lupini v še mehko in tekočo maščobo vtikale stenje.

Vsi ti posli so trajali dobro uro. Počakale so še, da se je loj dobro ohladil in strdil, potem so pa lučke zložile v dve košari.

»Hvala Bogu,« je rekla Betka, »stvar je gotova. Lučke zvrstimo po pečeh, okenskih policah in mizah, zvečer po večerji, ko se stemni, jih pa prižgemo.«

Gospa Cvetko in Rožnik sta v obednici delali, ko so vstopile deklice in Betka s košarama.

Ga. Rožnik: »Kaj pa prinašate, deklice?«

Milka: »Lučke, gospa, da nocoj z razsvetljava proslavimo poroko gospe Koprive, pa da nam je prepustila Zofko.«

Ga. Cvetko: »Saj so prav srčkane te-le lučke. Kje ste jih neki dobile?«

Lenčka: »Naredile smo jih, mamica. Betka se je spomnila na to in nam jih pomagala delati.«

Gospema se je misel zdela jako dobra in sta deklicam še sami pomagali namestiti lučke. Približala se je večerja in Betka je peljala deklice v sobo, da so se umile in za slavnost oblekle. Večerja se jim je zdela zelo dolga, ker so že komaj čakale, da bi videle svojo razsvetljava. Pa tudi po večerji so morale še čakati, da se znoči. Napravile so torej z mamicama kratek sprehod. Končno je Metka vzkliknila, da že vidi zvezdo; to pa je bilo znamenje, da je že dosti temno in zato z razsvetljava lahko začno. Vse so skoraj stekle domov in deklice in mamicami so začele lučke prižigati.

Ko so vse gorele, so se deklice postavile na sredo obednice, da bi videle, kako gori.

Pogled na vence lučk je bil res zelo lep. Zato so bile deklice kar očarane, ploskale so z ročicami in skakljale. Mamicami sta jim predlagali, naj se gredo skrivalnice in deklice so predlog sprejele z radostnimi kriki. Betka in obe gospe so se igrale ž njimi. Skrivale so se po vseh sobah, tekale po hodnikih in stopniščih, malo tudi go-

ljufale, se mnogo smejale in bile srečne. Ko so take dve uri tekale in se smejale, je prišel čas za počitek. Preden so šle spat, so pa še dobile pogač, slaščic in sadja. Povabile so tudi Betko. Ker je bila zelo skromna, se je branila; ker so ji pa deklice že iz oči brale, da jo vse te dobre reči mikajo, so jo kar obkolile, jo zvlekle k mizi, jo posadile in ji od vsega toliko naložile, kolikor je največ mogla pospraviti. Nato so pa zložile še cel kup dobrot v velikanski papir in ji ga dale s seboj. Betka se jim je zahvalila in jim šla pripravljat postelje.

Zofka se je pa tudi zahvalila Milki, Lenčki in Metki za vse njihovo prijateljstvo ter odšla k počitku in srce ji je prekipevalo od hvaležnosti in sreče. (Konec.)

Jezus-mladenič nima počitnic.

Pošta malega Jezusa.

Zopet sem prejel celo kopico pisem. Povem prav odkrito, da sem jih bil zelo vesel. Razumljivo pa je, da vseh nikakor ne morem priobčiti. Da bi jih pa hranil za prihodnje leto, pa spet ne gre, ker do tedaj mi boste gotovo zopet kaj lepega napisali. Posebno lepo so sestavili svoje spise sledeči: Poštrok Anton iz Maribora, Geč Marija in Požar Marija iz Kopel, Udač Viktorija iz Št. Jederti, Jančič Jožica iz Maribora, Zadek Antonija iz Konjic, Gašek Marija iz Senova, Žmitek Franc iz Boh. Bistrice, Jenko Ivan iz Velesovega, Papež Martina iz Grede, Čenčič Majda iz Selc, Kalčič Marija iz Novega mesta, Omrzel Pavla iz Blance, Drevenšek Rozina iz Žetal in Vogl Julijana iz Mežice. Tome Avguštin iz Dobrove mi je poslal lepo pesem o božjem Sreću. — Prav vsem se za spise topla zahvaljujem in Vam kličem: Kmalu se zopet oglasite, da Vaše spise priobčim v 1. številki prihodnjega letnika »Luči«. — Vsem lučkarjem in lučkaricam želim vesele počitnice.

Urednik.

Rimska procesija.

Tema je legla po poljanah. V cerkvi so zadoneli zadnji glasovi mogočnih orgel. Skozi vrata se je pomikala gruča ljudi in se zbirala po štiri in štiri skupaj v vrste. Zaplapolala so bandera v vetru. Dospelo je nebo. Pod nebom je šel misijonar in držal v rokah monštranco z Najsvetejšim. Procesija se je pomikala dalje in dalje. Tesno mi je postalo pri sreću, ko sem gledala na toliko gručo ljudi z drobnimi lučkami. Kakor žareča reka se je vila procesija s hriba v dolino, med travniki in njivami. Stari in mladi so stopali za dečkom, ki je šel spredaj in nosil velik lesen križ. Veselo so se razlegale evharistične in Marijine pesmi, ki so jih prepevali pevci in hodili pred nebom. V sreću smo občutili le eno željo: željo miru, ki naj bi vladal po vsem svetu. Končno smo prejeli blagoslov in se mirno razkropili po hribu ki je še vedno žarel od električnih obločnic.

Kasnik Lidija,

učenka 5. razreda osn. šole, Škale pri Velenju.

Dol. Logatec. Dovolite, da se tudi iz Dol. Logatca enkrat oglasimo v Vašem listu, da ne boste mislili, da spimo. Tudi pri nas je lepo število otrok v Marijinem vrtcu. Lansko leto smo kupili lep prapor. Novembra meseca so pri nas požagali evharistični križ, katerega padec je naredil sramoto za ves Logatec. Nazaj smo ga postavili še z večjo slovenostjo kot prvič, in ga bomo branili kot svoje najdražje. Tudi če bi ga desetkrat požagali, bi ga vedno nazaj postavili. Predragi striček, pridite enkrat v Logatec in boste videli kako ponosno se dviga naš križ, čeprav so sovražniki mislili, da bodo s križem podrli tudi vero v Boga. Precej nas je naročenih tudi na »Luč«, katero komaj čakamo, da pride, ker nam vedno prinese kaj lepega.

Menart Francka

učenka I. razr. viš. nar. šole v Dol. Logatcu.

Slovenske Konjice. Dovolite, gospod urednik, da se oglasimo izza Konjiške gore. V mesecu oktobru smo izvolile odbor. Delujemo v evharističnem, angelskem in misijonskem odseku. Imamo mesečne sestanke in seje. Odbor je prevzel častno nalogo, da oskrbi prapor Marijinih vrtnic. V ta namen smo igrali 7. marca igrico »Junakinja presv. Srca«. Na praznik svetega Jožefa smo z velikim veseljem v slovesnem sprevedu ponesle praporček k blagoslovitvi. V cerkvi je imel mil. gospod arhidiakon lep nagovor. Botra je bila naša gospodična

upraviteljica. Po končani slovesnosti smo se slikali.

Avgusta Otorepec,

učenka VI. razreda v Slov. Konjicah.

Polzela. Ljuba Lučka! Ker tudi na Polzelo prihajaš v precejšnjem številu in Te vsi z veseljem prečitamo, dovoli, da Ti sporočim par novic od našega Marijinega vrtca, ki je bil ustanovljen dne 8. decembra 1935 pod vodstvom našega ljubljenskega g. župnika. Ob ustanovitvi je bilo sprejetih 80 članov, preteklo leto je pristopilo 40 novih. Sedaj smo razdeljeni v dekliški in deški odsek. Nabavili smo si krasen Marijin prapor, pred katerim se me-

sečno zbiramo k sestankom in redno prejemamo sv. obhajilo. Imamo tudi pevski odsek, ki je že večkrat pel pri službi božji. S posebnim veseljem pa pričakujemo »Luč«, zato hočemo število njenih naročnikov prihodnje leto še povečati.

Najlepše pozdrave pošilja vsem lučkarjem

Marija Vašl,
učenka VI. razr. na Polzeli.

Iz Semiča. Pri nas v Semiču se tudi gibljemo. »Luč« prebiramo radi. Čim večkrat jo beremo, lepša se nam zdi. Zanimajo nas spisi in mične povestice. Ljubke slike pregledamo najprej. Imamo Marijin vrtec. Udeležujemo se mesečnih shodov. Takrat nam gospod voditelj med drugim pove tudi kako zanimivo zgodbico. Nato zapojemo Marijino pesmico. V šoli dobro napredujemo. Da bomo še boljši lučkarji in lučkarice, agitiramo za naše mladinsko glasilo »Luč«, da jo bomo v čim večjem številu pridno prebirali. Pa ne le prebirali, marveč tudi to lepo vsebino v srcu ohranili. Tako bo naš Marijin vrtec svetla luč v naši župniji.

Plut Lojzka,
učenka V. razr. osn. šole v Semiču.

Naši rajni prijateljčki.

† **Weit Vida.** V letošnjem šolskem letu je utrgala smrt iz našega Marijinega vrtca cvetko Vido Weit, učenka 4. razreda v Dobu pri Domžalah. Umrla je lepo pripravljena po dolgi in hudi boleznii ravno na praznik Jezusovega rojstva 25. decembra 1936.

Pridna in dobra deklica je nadvse rada prebirala Lučko, katere zvesta naročnica je bila. Vsa šolska mladina in Marijin vrtec z zastavo sta jo spremila k večnemu počitku na dobsko pokopališče. Naj v miru počival **Součenke.**

† **Mešiček Franc.** Bog je vzel k sebi njegovo dušo 8. marca. Zalostni smo bili, ker smo izgubili našega zvestega sošolca tako nenadoma. Sam ni bil naročnik »Luči«, ker je ni imel s čim plačati, a jo je tako rad prebiral, če mu jo je kdo posodil. Na dan njegovega pogreba smo imeli blanški šolarji skupno šolsko spoved in sv. obhajilo pri Sv. Kancijanu. Tudi njegova sestra je prejela Jezusa v svoje srce in Ga prosila, naj sprejme bratca med angelčke. Pogreb so imeli č. g. Gregor. Pri odprtem grobu smo našemu tovarišu, od katerega smo se tako težko ločili, zapeli »Vigred se povrne«. Franci, prosí pri Jezusu za vse blanške šolarje.

Malka Ifčič,
učenka V. r., Blanca pri Rajhenburgu.

† **Šavnikova Vidka.** Deset let je doživela, zbolela za hudo boleznijo, podlegla njenim posledicam in bila pokopana pred enim letom, ravno na svoj godovni dan 15. junija. V vsem je bila najboljša med nami in tako dobrega srca, da ji je bilo vselej hudo, če je morala katera izmed nas kaj trpeti. Predstojniki so

jo ne samo visoko cenili, ampak kar spoštovali. Posebno so ji bili pri sreju ubogi poganski otroci. Pridno je prebirala misijonski list »Zamorček« in je pred smrtjo prosila, da bi smela poslati odkupnino za zamorsko deklico, ki naj se krsti za Marijo. Bila je naročnica »Luči«, ki jo je vsak mesec komaj čakala. Zvesto je pazila na godove staršev in predstojnikov, sama pa je dobila za god lep pogreb, šopke in vence poletnega cvetja, pa, kakor nič ne dvomimo, tudi nebeško veselje.

Njene součenke.

† **Slezak Vlasta.** Pravkar smo pokopali sošolko Vlasto. Kar na lepem jo je Bog poklical k sebi. Na veliki četrtek je bila še pri mizi Gospodovi, drugi dan je začela tožiti o bolečinah v želodcu, česar pa ni nihče smatral za resno bolezen. Na veliko soboto je še nesla jedila k velikonočnemu blagoslovu in tudi med prazniki ni kazala znakov hujše bolezni.

Rada bi še šla k službi božji, ki je v teh dneh tako lepa in svečana, pa je skrbni starši niso pustili. V torek po praznikih pa se ji je nenadoma zelo poslabšalo in so jo prepeljali v bolnišnico. Zastrupila se ji je kri in je niso mogli več rešiti. Ko so jo drugi dan zjutraj prišli starši obiskat, je že ugašalo njeno mlado življenje. Komaj je še spoznala dragega ata in ljubo mamico, ki sta plakala ob njeni smrtni postelji. Iz ugašajočih oči je sijala ljubezen in tiha prošnja za odpuščenje, ki ga pa ni bila potrebna, saj je bila vedno samo v ponos in veselje tako staršem, kakor tudi predstojnikom v šoli.

Nada Ferjančič,

učenka III. razr. osnovne šole v Zg. Šiški.

† **Zagorc France.** Umrl je 6. aprila. Bil je sin mlinarja. Mlinski kamen, ki je bil že bolj slab, se je razletel ravno, ko je prišel France v mlin. Desno uho mu je dvakrat presekalo in mu močno poškodovalo lobanjo. Zvečer ob 10 je siromaček izdihnil svojo čisto dušo. Bil je zelo dober Marijin otrok. Kako je bil priljubljen, pričajo številni venci in njegov krasni pogreb. Na zadnji poti ga je sprejelo mnogo odraslih in vsi otroci orehovške šole z zastavo Marijinega vrtca. Pri odprtem grobu smo mu v slovo zapeli žalostinko.

Lojzka Bratkovič in Mici Penca,

učenki orehovške šole pri št. Jerneju.

† **Uran Lojzika.** Kakor je pred 1900 leti vstali Zveličar srečal na velikonočni ponedeljek na poti v Emavs svoja učenca, tako je letos srečal Tebe, draga Lojzika, in Ti rekel: »Pridi!« Ti si Ga spoznala, se Mu ljubeznivo nasmehnila in šla z Njim v lepšo domovino. V deviško belino odeta in z ljubeznivim smehljajem na ustnicah si ležala na mrtvaškem odru. Kolikokrat si z nami prepevala lepo narodno pesem: »Kadar jaz umrla bom, venec lep imela bom. Z rožmarina zelenega, nageljna rdečega.« To se je tudi spolnilo. Lep rožmarinov venec Ti je krasil mlado čelo, vsa si bila posuta z nageljni in cvetkami, ki si jih tako ljubila. 13 pomladi si preživela tu na zemlji, a 14. praznuješ pri Mariji, katere zvest otrok si bila. Žalostno, kot bi plakali, so zvonili zvonovi, ko so nesli Tvoje telo k večnemu počitku. Z nami je solze pretakalo tudi nebo. Rahel dež je pričel padati, dežne kapljice so kot solzice obvisle na vencih. Ko so padale prve grude na Tvojo zadnjo hišico, ko smo Ti metale cvetne šopke v grob, ko so rosile Tvojo krsto solze Tvoje žalostne mamice in očeta, si nas Ti, draga Lojzka, gledala z nebes in tolažilo nas je upanje, da se nekoč snidemo.

Hanžič Božena,

učenka IV. razreda mešč. šole v Kočevju.

† **Juhant Danica.** Po kratki mučni bolezni je izdihnila svojo čisto dušo naša ljubljena sošolka Danica Juhant dne 8. februarja ob pol 7 zvečer v ljubljanski bolnišnici, stara komaj 12 let. Obiskovala je drugi razred meščanske šole v Zgornji Šiški. Bila nam je zelo dobra sošolka in poslušna učenka. Zelo rada je darovala ubogim, kar je imela. Rada je prebirala »Lučko«. Sonce je gorko sijalo nad Ljubljano, ko smo jo spremile na zadnji poti. V spomin pa se je poslovila od Danice sošolka Adica v imenu vseh učenk. Danica, spominjaj se nas v nebesih, kakor tudi me mislimo v molitvi na Te!

Tvoje sošolke.

† **Vilko Toplak.** Dne 1. aprila je umrl v mariborski splošni bolnišnici Vilko Toplak, učenec 1. razreda ljudske šole pri D. M. v Brezju, župnije Hoče. Stopil je na rjav žebelj, si zastrupil kri in v nekaj dneh je izdihnil. Vest o njegovi smrti je napolnila z žalostjo in bridkostjo srca njegovih staršev, učiteljev in součencev. Z njim je zgubila šola v Brezju najboljšega učenca, za katerim vsi globoko žalujemo. Svojo veliko ljubezen smo mu pokazali s tako lepim pogrebom, kakor ga mariborsko magdalensko pokopališče na Pobrežju že dolgo ni videlo. Od rajnega so se poslovili številni sorodniki in znanci, šolski upravitelj g. Petrovič, razredna učiteljica gdč. Šaur. Vilkov ka-

tehet, hoški kaplan g. Jerman, je v prekrasnem, ganljivem poslovilnem govoru ob odprtem grobu orisal vzorno življenje malega Vilka. V lepi podobi je pripovedoval, kako je čista mlada duša Vilkova potovala v družbi angela božjega s tega sveta v novo domovino nebeškega Očeta. Nato so otroci dobesedno zasuli mladi grob z rožami in vencii.

† **Razdrih Slavko.** Dne 22. marca nas je zapustil zvesti naročnik »Lučie in član Marijinega vrtca Slavko Razdrih, učenec 3. razreda osnovne šole v Boh. Bistrici. Imel je sklepni revmatizem. Hude bolečine je vdano prenašal. Za odhod v nebesa se je lepo pripravil. Mama mu je morala obesiti na steno

ob postelji Marijino sliko, da jo je gledal. Zahteval je tudi, da mu prinesejo vse podobice, katere je dobil v šoli. Bilo jih je 35. Zelo pobožno je večkrat prejel sveto obhajilo. Lep pogreb, ki se ga je udeležila vsa šola in Marijin vrtec z zastavo, je pričal, kako radi so ga vsi imeli. Cvetlic in vencev je imel toliko, da niti na grob niso vsi šli. Pri odprtem grobu mu je v slovo deklamirala njegova součenka Helena Znidar. Korošec Alojzij je pa v lepem govoru orisal njegove čednosti, zlasti marljivost, pobožnost in veliko ljubezen do Boga in Marije. Nato je mladinski pevski zbor zapel »Vigred se povrne«.

Ambrožič, župnik.

Uganke.

Rešitev ugank v »Luči« št. 9.:

1. Slava sveti Evharištiji.
2. Ni vse zlato, kar se sveti.
- 3.

4	9	2
3	5	7
8	1	6

Pravilno so jih rešili: Hrovat Janez, Burja Franc, Nagode Jože, Smolej Janko, Hribovšek Franc, Hörtner Boris, Koritnik Marijan, Vidic Janez, Stanko Peternel, Jeglič Josip, Rehberger Jožef, Vugrin Zvonko, Krajnik Minka, Dolinar Zvonimir, Zupančič Andrej, Mavec Marijan, Vidrih Jože, Dogonoc Nande, Berec Oton, Jelenc Jože in Markež Jože.

Izžrebani so bili: Markež Jože, dij. 1. b. razr. v Št. Vidu, Hörtner Boris, dij. Ljubljana, Rehberger Jožef, 3. razr., Preddvor in Koritnik Marijan, dij. 2. razr. v Št. Vidu. — Vsi štirje dobe lepe knjige.

Kako boš preživel počitnice?

1. Obišči prav vsak dan Jezusa v cerkvi. Če je cerkev predaleč, stori to vsaj v želji.
2. Ne pozabi na jutranjo in večerno molitev.
3. Vsako nedeljo bodi pri sv. maši in če ti je le količkaj mogoče, prejmi tudi sv. obhajilo.
4. Če boš šel na deželo, vzemi s seboj nekaj zvezkov »Luči« in jo pokaži ondotnim otrokom. Kot dober apostol jih vnemi za »Luč«, da se bodo s septembrom zanesljivo nanjo naročili.
5. Čuvaj svoje telesno zdravje, zlasti se pa varuj greha!

